

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1694/2024
18.06.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранке Дражић, председника већа, Марине Милановић, Весне Мاستиловић, Иване Рађеновић и Владиславе Милићевић, чланова већа, у парници тужилаца-противтужених АА и ББ, обојице из ..., чији је заједнички пуномоћник Богдан Бијелица, адвокат из ..., против туженог-противтужиоца Д.О.О. „Дунис“ Услужно-трговачко предузеће експорт импорт Футог, чији је пуномоћник Боривоје Гајић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2711/23 од 10.01.2024. године, у седници одржаној 18.06.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужилаца-противтужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2711/23 од 10.01.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужилаца-противтужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2711/23 од 10.01.2024. године.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев туженог-противтужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2353/2020 од 26.05.2023. године, одбијен је тужбени захтев да се утврди да су ништаве одредбе чл. 6. Уговора о раду на одређено време закључених између тужиоца АА и туженог 28.04.2013. године, 28.05.2013. године, 28.07.2013. године, 28.09.2013. године, 28.12.2013. године, од 28.02.2014. године, 07.06.2014. године, 07.08.2014. године, 07.10.2014. године, 07.12.2014. године, 07.02.2015. године, 07.04.2015. године, 07.08.2015. године, 07.09.2015. године и 07.11.2015. године, у делу који се односи на дневнице за службена путовања и зараду, као и одредбе чл. 6. Уговора о раду на одређено време закључених

између тужиоца ББ и туженог 01.08.2012. године и 01.10.2012. године и одредба чл. 6. Уговора о раду на неодређено време закљученог између тужиоца ББ и туженог 01.12.2012. године, у делу који се односи на дневнице за службена путовања и зараду, одбијен тужбени захтев тужиоца АА да се обавезе тужени да му исплати разлику у заради у појединачним месечним износима за период од маја 2013. године закључно са јуном 2015. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, да му на име накнаде за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе за период од маја 2013. године закључно са јануаром 2014. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, да му на име накнаде за исхрану у току рада исплати појединачне месечне износе за период од маја 2013. године закључно са јануаром 2014. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, да му на име разлике по основу неисплаћених дневница за службена путовања у иностранство, за период од 28.04.2013. године до 06.01.2016. године исплати 12.280,12 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, одбијен тужбени захтев тужиоца ББ да се обавезе тужени да му исплати разлику у заради у појединачним месечним износима за период од децембра 2012. године закључно са јуном 2015. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, да му на име накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора исплати појединачне годишње износе за 2012, 2013, 2014. и 2015. годину, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног годишњег износа до исплате, да му на име накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора исплати појединачне месечне износе за период од маја 2013. године закључно са јануаром 2014. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, да му на име накнаде за исхрану у току рада исплати појединачне месечне износе за период од децембра 2012. године закључно са јануаром 2016. године, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, да му на име дневница за службена путовања у иностранство, за период од 01.08.2012. године до 18.01.2016. године исплати 17.115,62 евра, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од подношења тужбе до исплате, одбијен противтужбени захтев да се утврди да су ништаве одредбе члана 6. Уговора о раду на одређено време закључених између тужиоца АА и туженог 28.04.2013. године, 28.05.2013. године, 28.07.2013. године, 28.09.2013. године, 28.12.2013. године и 28.02.2014. године, одбијен противтужбени захтев да се утврди да су ништаве одредбе члана 6. Уговора о раду на одређено време закључених између тужиоца ББ и туженог 01.08.2012. године и 01.10.2012. године, као и одредба члана 6. Уговора о раду на неодређено време од 01.12.2012. године, која важи до 01.04.2014. године када су тужилац ББ и тужени закључили Анекс уговора о раду и одредили основну зараду по радном часу бруто 115.3409 динара, одбијен противтужбени захтев (компензациона противтужба) да се обавезе тужилац АА да туженом исплати 1.998,30 евра а тужилац ББ да исплати 17.609,09 евра, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, са законском затезном каматом од 06.01.2016. године до исплате, одлучено да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка и да се тужиоци ослобађају обавезе плаћања судских такси.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2711/23 од 10.01.2024. године, ставом првим изреке, делимично је усвојена жалба тужиоца ББ, па је првостепена пресуда преиначена тако што је обавезан тужени да тужиоцу ББ по основу накнаде штете због неискоришћеног годишњег одмора исплати појединачне годишње износе за 2012, 2013, 2014. и 2015. годину, са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног годишњег износа до исплате, све ближе наведено у овом ставу изреке. Ставом другим изреке, у преосталом делу је жалба тужилаца одбијена и првостепена пресуда у преосталом делу одлке о главном захтеву и трошковима парничног поступка потврђена. Ставом трећим изреке, одбијени су захтеви тужиоца ББ и туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијен захтев за исплату дневница за службена путовања у иностранство, тужиоци су благовремено изјавили ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као изузетно дозвољеној, применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужени је поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије, на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС”, бр. 72/2011...10/2023, у даљем тексту: ЗПП) Врховни суд је оценио да нема места одлучивању о ревизији као изузетно дозвољеној на основу одредбе става 1. тог члана.

Правноснажном пресудом, у побијаном делу, применом материјалног права из одредби Закона о раду, Уредбе о накнади трошкова и отпремнина државних службеника и намештеника и Правилника о дневницама, путним и другим трошковима за службена путовања у земљи и иностранству и за упућивање на пут по путном налогу у земљи и иностранству туженог, одбијен је тужбени захтев за исплату дневница за службена путовања у иностранство, јер је оценом изведених доказа у поступку утврђено да тужиоци осим трошкова исхране (који су били обезбеђени аконтацијом) нису имали других трошкова приликом боравка у иностранству по путном налогу, да исплата дневница за службена путовања у иностранство није уговорена, већ да транспорт робе по путном налогу подразумева редован посао возача, која врста посла се не може поистоветити са службеним путовањем административног особља, а да је тужени тужиоцима, по основу рада и других примања из радног односа, исплатио уговорене износе који у себи садрже поред основне зараде и трошкове пута у иностранство по путном налогу, трошкове исхране, регреса за годишњи одмор и увећане зараде.

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је другостепена одлука у складу са праксом ревизијског суда и правним ставовима израженим у одлукама Врховног суда, у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, због чега нема места одлучивању о посебној ревизији ради новог тумачења права, нити постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Судска пракса је усаглашена по питању права запослених на путне трошкове за долазак и

одлазак са рада, као и на дневнице за службено путовање у иностранство док је питање висине тих трошкова чињенично питање сваког конкретног спора, које се не може побијати посебном, а ни редовном ревизијом, у смислу члана 404. и 407. ЗПП. Правилна примена права у споровима са тужбеним захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања. Следи наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни суд није дозволио посебну ревизију, па је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5., у вези члана 403. став 3. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП је прописано да ревизија није дозвољена ако је изјављена против пресуде против које по закону не може да се поднесе. (члан 403. ст.1.и 3.)

Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о заснивању, постојању и престанку радног односа.

У споровима ради новчаног потраживања из радног односа ревизија је дозвољена под истим условима као и у имовинскоправним споровима који се односе на новчано потраживање.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари је поднета 22.02.2016. године. Тужиоци се у спору налазе у положају формалних супарничара из члана 205. ЗПП, због чега се вредност предмета спора, меродавна за оцену дозвољености ревизије, одређује према вредности предмета спора односно главног захтева сваког од тужилаца засебно. Вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде по тужби тужиоца АА је 12.280,12 евра, а по тужби тужиоца ББ 17.115,62 евра, све у динарској проитиввредности.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, у коме вредност предмета спора побијеног дела правноснажне пресуде у односу на сваког од тужилаца не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, Врховни суд је оценио да ревизија није дозвољена на основу одредбе члана 403. став 3. ЗПП, па је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

Туженом не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка, јер састав одговора на ревизију није била потребна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165. ЗПП одлучено као у ставу трећем изреке.

**Председник већа - судија
Бранка Дражић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**